

לפרשות בהר בחוקותי (1)

א. פעם בשבע שנים נפתח את ידינו האוחזות בקרקע ונשמוט את הארץ. פעם בשבע שמיטות נפתח את ידינו האוחזות בבני האדם ונשמוט את אדנותנו. לפחות בשנת היובל, נשחרר את העבדים שבנו, נשמוט את האדונים שאנחנו.

ב. וכי-ימוך אחיך עמך, ונמכר-לך--לא-תעבד בו, עבדת עבד. כשכיר כתושב, יהיה עמך; עד-שנת היובל, יעבד עמך. ויצא, מעמך--הוא, ובניו עמו; ושב, אל-משפחתו, ואל-אחוזת אבותיו, ישוב. כי-עבדי הם, אשר-הוצאתי אתם מארץ מצרים; לא ימכרו, ממכרת עבד. לא-תרדה בו, בפרך; ויראת, מאלהיך. [ויקרא כה, 39 - 43]

ג. בכל אחת מאיתנו מצויה אשה חופשיה, בכל אחד מאיתנו חבוי בן חורין. מי יתנו שנת יובל ונקרא דרור לכל יושבי תבל.

ד. אני מאמין / שאול טשרניחובסקי

שחקי, שחקי על החלומות,
זו אני החולם שח.
שחקי כי באדם אאמין,
כי עודני מאמין בך.

אאמינה גם בעתיד,
אף אם ירחק זה היום,
אך בוא יבוא – ישאו שלום
אז וברכה לאם מלאם.

כי עוד נפשי דרור שואפת
לא מכרתיה לעגל-פז,
כי עוד אאמין גם באדם,
גם ברוחו, רוח עז.

ישוב יפרח אז גם עמי,
ובארץ יקום דור,
ברזל-קבליו יוסר מנו,
עין-בעין יראה אור.

רוחו ישליך כבלי-הקל,
ירוממונו במתי-על;
לא ברעב ימות עבד,
דרור – לנפש, פת – לדל.

יחיה, יאהב, יפעל, יעש,
דור בארץ אמנם חי
לא בעתיד – בשמים,
חי-רוח לו אין די.

שחקי כי גם ברעות אאמין,
אאמין, כי עוד אמצא לב,
לב תקותי גם תקותיו,
יחוש אשר, יבין כאב.

אז שיר חדש ישיר משורר,
ליפי ונשגב לבו ער;
לו, לצעיר, מעל קברי
פרחים ילקטו לזר.